

Tuần Báo Vô Vi

17 tháng 1 năm 2021

Số 534

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Thư Từ Lai Vãng
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Muốn tiến tới nơi thì phải làm sao?
- 2) Làm sao đẹp được lòng tham?
- 3) Làm sao mới hết uất khí?
- 4) Làm sao mới biết được thuận thiên?
- 5) Làm người tự độ chưa xong thì làm sao cứu độ quần sanh?
- 6) Dốc lòng tu tiến có thành không?
- 7) Sát sanh kiếm sống có tội gì?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Cairns, 30-03-2003 6: 55 AM 1) Hỏi: Muốn tiến tới nơi thì phải làm sao? Đáp: Thưa muốn tiến tới nơi thì phải dừng hành. Kệ: Muốn tiến tới nơi phải dừng hành Thành tâm tu luyện chuyên hành pháp Quán thông đời đạo tự thân hành Trí tuệ khai thông pháp đạt thành.	Cairns, 31-03-2003 8: 45 AM 2) Hỏi: Làm sao đẹp được lòng tham? Đáp: Thưa thực hành chơn pháp thấy rõ lòng tham có hại cho tâm thân thì mới tự đẹp được. Kệ: Uất khí tham dâm trước đục lòng Thành tâm tu sửa bớt tham dâm Chẳng còn mê chấp tự thẳng lần Giải chấp phá mê tự tiến thâm.
Brisbane, 01-04-2003 4: 19 AM 3) Hỏi: Làm sao mới hết uất khí? Đáp: Thưa phải tự giải bằng nguyên lý Nam Mô A Di Đà Phật. Kệ: Thuận thiên tự giải khí thâm sâu Thức giác bình tâm rõ nhiệm màu Tiến hóa không ngừng thanh tiến bước Thành tâm giải trước bớt u sầu.	Darwin, 02-04-2003 8: 05 AM 4) Hỏi: Làm sao mới biết được thuận thiên? Đáp: Thưa thuận thiên là tự khai triển tâm từ bi ý niệm cứu độ quần sanh. Kệ: Quán thông tận độ nhơn quần tiến Khai triển tâm linh giúp đỡ hiền Tự thức cứu mình tâm ngộ đạo Giải mê phá chấp hướng thanh thiên.
Darwin, 03-04-2003 3: 02 AM 5) Hỏi: Làm người tự độ chưa xong thì làm sao cứu độ quần sanh? Đáp: Thưa làm người phải biết tu sửa thì mới được ý niệm thiên lành cứu độ quần sanh. Kệ: Ý niệm thiên lành cứu độ chúng sanh Thực hành tự cứu giải mê quy hành Thâm tâm cứu độ hướng thanh tự đạt Hải hội tâm linh giải (khổ) đạt thanh.	Cairns, 04-04-2003 8: 05 AM 6) Hỏi: Dốc lòng tu tiến có thành không? Đáp: Thưa dốc lòng tu sửa sẽ thành. Kệ: Quy nguyên thiên giác giữ tâm lành Quý tướng Trời cao tự đạt thanh Thức giác cứu mình tâm thức mạnh Thành tâm tu luyện tự đạt thanh.
Cairns, 05-04-2003 7: 58 AM 7) Hỏi: Sát sanh kiếm sống có tội gì? Đáp: Thưa sát sanh kiếm sống đều có tội tham dâm. Kệ: Sát sanh kiếm sống đều mang tội Tiến hóa thâm sâu hiểu chính mình Tu tiến không ngừng khai trí tuệ Thành tâm hướng thượng tự thông về.	

PHỤ ÁI MẪU ÁI

Mẫu Ái 7 (tiếp theo)

...

“Vì con mẹ phải thật thà”: Vì con mẹ phải kiên nhẫn và thật thà. “Xin ơn Trời Phật phân hòa với con”: Xin Trời Phật triển hạn. Nếu Trời Phật không triển hạn thì tội lỗi của chúng ta quá nhiều, tâm tối của chúng ta quá nhiều, trong giây phút khắc chẳng còn sự sinh tồn tại thế nữa, nhưng mà mẹ hiền vẫn xin để con có cơ hội ăn năn hối cải.

“Khai thông tiến triển nỉ non”: Chúng ta mới thấy rằng đạo là hay, đạo mẫu là tốt, tình thương cao cả là quý.

“Đường mòn Tiên Phật vẫn còn trở trơ”: Chúng ta thấy cái đường mòn của Tiên Phật đã sắp đặt lại cho thế gian, lưu lại cho hậu thế vẫn còn trở trơ. Người ở thế gian có kẻ hiểu được thì lượm và giữ lấy để mà tiến. Còn kẻ không hiểu được thì cho đó là miếng giấy vụn mà thôi, chẳng có gì quý trọng, chẳng có gì đáng giá. Nhưng gặp phải khổ rồi, tới lúc đó nó mới ăn năn hối cải. Đụng độ rồi mới biết rằng chuyện của người tiền bối đã làm và mở đường cho nó tiến nhưng mà nó không tiến.

Ngay trong nhà, cha mẹ tu, nó chẳng chịu tu. Sự mong muốn của cha mẹ nó muốn để nó tu nhưng nó chẳng chịu tu vì nó chưa đụng phải, chưa ngộ phải sự đau đớn vô cùng mà nó không chịu được. Nó thấy đó là mức tiến của nó. Cho nên để tự nhiên cho nó, đụng rồi nó sẽ quay trở lại. Sau khi nó quay trở lại thì không bao giờ nó bị đụng nữa.

Làm cha mẹ, ai cũng muốn con có cơ hội để tu, để hiểu đạo, để hiểu cảnh đời đời bất diệt. Tình mẹ thương con cao quý lắm, muốn con thức giấc, sớm trở về với con, để con hưởng cảnh đời đời giữa mẹ và con. Nhưng mà không bao giờ con nghe lời, vì con đang học, đang nếm phải. Chừng nào đụng rồi con mới ăn năn, mới biết rằng sự quý báu của người mẹ. Cho nên, người mẹ không bao giờ buộc con, nhưng mà luôn luôn khuyên con. Cầu xin Ông Trên hộ độ cho con được thức giấc, để nó sớm hiểu nó, càng sớm càng tốt.

Mọi ảnh hưởng sẵn có của kẻ đi trước đã lưu lại, vẫn ước mong hậu thế noi theo mà tiến và tự vận hành để giải thông đời đạo. Tự vận hành đó là cho nó đụng phải, gặp phải, cho nó học rồi nó mới thay đổi. Tất cả những cái gì ở thế gian đều là bài học. Những bài học đó sẽ giúp đỡ cho mọi người tiến hóa trong chu trình tiến hóa.

Cho nên, chúng ta chỉ lo sửa mình hơn là bắt buộc mọi người phải sửa. Không có chuyện bắt buộc, bắt buộc là sai rồi. Bắt buộc thuộc về đời. Đạo thuộc về tâm linh, mà tâm linh sẵn có sự sáng suốt của nó. Tới một ngày nào đó nó ngộ nhận, thì nó phải ăn năn hối cải. Có nhiều người tới 50, 60 tuổi mà nói tới đạo là người ta bất mãn, không nhìn nhận. Vì người ta thấy những sự hoen ố của đạo mẫu do người đời đã tạo. Họ chán, không bao giờ người ta nghe. Người ta thấy cái đó là xạo, cái đó là lão, cái đó là không đúng. Nhưng khi tâm linh của họ đụng rồi, họ mới tìm cái chơn chánh, tìm cái sáng suốt. Chứ không phải tìm đạo nào mà mê muội, mê tín, không bao giờ! Những người đã đau khổ nhiều và những người đã được lọc nhiều, thì người đó phải tìm một cái gì tinh vi hơn, chứ còn thiếu tinh vi hơn người không bao giờ người ta theo.

Cho nên, phương pháp của chúng ta hành ở đây không phải là kêu người đó phải theo chúng ta. Nhưng người đó thấy rằng người đi trước cũng như là người hiện tại, vì sự thắc mắc đó mà thực hành để có kết quả ngày hôm nay. Những người kế tiếp đó lượm được cái pháp này, không có bị lệ thuộc bởi một ai, bởi một tổ chức nào. Người đó thấy rằng tôi phải thực hành như vậy để tôi sáng suốt và tự chủ lấy tôi, hòa hợp với hư không sẵn có. Với phương pháp như thế này là một phương tiện giúp đỡ tôi tiến mà thôi, chứ không phải tôi lệ thuộc. Bởi vì mỗi người có căn quả khác nhau. Có người thấy cái này, có người thấy cái kia. Mỗi người đều khác nhau, làm sao có lệ thuộc?

Mỗi trình độ khác nhau, người có tu ở kiếp này và người có tu ở kiếp kia, khác nhau. Cho nên, phương pháp công phu của Vô Vi Huyền Bí Học này là mở ra để trở về nguyên căn sẵn có của mọi người. Từ đó mới tiến về nguồn cội, thì mỗi người an vui và tự tại, tự tu, tự sửa. Không bị lợi dụng một cái gì hết, mà chỉ thực hiện tình thương và đạo đức. Càng ngày càng thấy của cải thế gian không quyến rũ được người, chỉ tâm linh là căn bản hóa giải dần tiến.

Người tu về pháp này rồi thì Người sẽ vun bồi phần tâm linh để tiến tới vô cùng sáng suốt. Nếu mà tính như thế gian, mỗi một đạo phải đóng tiền. Tiền bạc là chuyện chậm trễ và làm những chuyện đó rồi càng chậm trễ thêm nữa làm sao tiến hóa. Còn tính làm sao tiến hóa? Chúng ta tu là tu tới vô cùng tận. Tu mãi, tu hoài, tu tiến, tu không ngừng, lúc đó mới được. Không nên nói rằng tôi học bấy nhiêu tháng, tôi trả bao nhiêu tiền, rồi tôi không học nữa là thôi. Cái đó là giới hạn đạo mầu rồi! Đạo mầu không bị giới hạn, không bị kẹt, không bị dừng ở chỗ nào hết. Đạo mầu là tiến hóa vô cùng tận, thành ra nó bắt chấp chuyện thế gian. Chuyện tình thương và đạo đức xây dựng ở thế gian, chuyện đó là thường của người tu Vô Vi. Có cho cũng không có nghĩa lý gì, nhưng mà không phải là sự đòi hỏi. Không phải đó

là ý niệm cho người tu mà sự giải thoát mới là ý niệm thăng hoa tiến hóa của người tu.

Cho nên, các bạn được cái pháp này về nhà cứ tu, cứ thiền là đi tới. Cứ tu cứ thiền rồi sẽ sáng suốt. Chúng ta có bạn đạo để chi? Bởi vì còn sống trong bán tín bán nghi, còn phạm ngã lẫn áp. Cho nên, gặp với nhau có kẻ thanh đàm đạo cho người trước biết, rồi đánh thức cho người trước trở về thanh. Hướng thanh, bởi vì trong đó họ đã có thanh, mới hướng về thanh được, còn trong họ không có thanh làm sao hướng về thanh.

Chúng ta thấy phương pháp công phu này chung quy chính tự hành mới tiến, còn không hành và nghe xuôi không bao giờ tiến. Tôi nhắc kỹ một lần nữa, hành phải hành cho đúng, không phải hành trong tinh thần lợi dụng và phù hộ. Đó là rước ma nhập thân mà thôi. Phương pháp công phu này là khứ trước lưu thanh, giải những sự ô trước trong nội tâm của chúng ta, mà lưu lại phần thanh điển sáng suốt trong chu trình tiến hóa. Tôi xin nhắc lại một lần nữa các bạn không nên mê tín và tự hành tự tiến.

Cảm ơn các bạn.

(còn tiếp)

Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên

Thư Từ Lai Vãng

Qua Mục Thư Từ Lai Vãng, bạn đọc có dịp chia sẻ tâm sự thiết tha của người gởi - các đứa con Vô Vi từ khắp Năm Châu; học hỏi và cảm nhận lòng thương yêu, sự hi sinh tận độ vô bờ của người nhận - Thầy Tám, người Thầy, người cha VÔ VI yêu quý Những lá thư gói ghém tâm tình thắm thiết, nhất là từ các bạn Vô Vi đang ở quê nhà xa tít với hoàn cảnh khó khăn, gút mắc từ ĐẠO lẫn ĐỜI, luôn được hồi âm bằng những lời khuyên giải sáng suốt, chân tình, hướng tâm về chân lý vô cùng siêu diệu.

THƯ GỎI THẦY TỪ VIỆT NAM

V N, ngày 15/01/2002

Thưa Thầy,

Con, N V T, 78 tuổi, kính chúc sức khỏe đến Thầy tuổi thọ thiên niên kỷ. Anh chị em bạn đạo Vô Vi V T hằng mong gặp được Thầy về VN.

Ơn Thầy rộng độ bao la,
Chúng sanh học hỏi đức tài Thầy ban
Lắm khi quản trí hoang mang,
Cố hành pháp lý giải trừ u mê
Ngày đêm kiên cố thường siêng
Không cho gián đoạn vững bền đức tin.

Lúc mạnh hay đau cũng ráng hành pháp siêng năng, không dám bê tha, sợ thay mất điển uống công tháng ngày. Thầy đã có giải tu thời cố gắng ngày lẫn đêm, không cho gián đoạn điển thời thất hao, uống công, công xuất mót bòn lâu nay.

Kính thưa Thầy, tôi nhớ hành Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp từ năm 1994 đến nay tôi có sức khỏe hơn trước, ít khi bệnh và từ đó mỗi năm giảm dục tánh (dâm) đến năm 1996 đến nay dứt hẳn.

Thưa Thầy mấy năm đầu khi ngồi thiền giờ Tý được thấy sự nhiệm mầu trước mặt vài lần, tôi mừng quá, từ đó sự nhiệm mầu đến nay không thấy nữa. Thưa Thầy tại sao, lúc ngồi thiền thân người rút thẳng lên có khi giựt người lên hồng địch, làm giựt mình, như vậy có tốt không ? Thầy giảng, nếu thanh nhẹ nhắm mắt là thấy ánh sáng.

Thưa Thầy, thấy ánh sáng đó như thế nào, sáng ra làm sao ? Xin Thầy tả giùm cho để biết. Thưa Thầy, đêm đêm ngồi thiền có khi mệt mỏi khó ngồi yên lâu. Thưa Thầy, lúc già lớn tuổi phải không?

Kính dâng thư này đến Thầy vì tình thương của Thầy cứu độ tất cả chúng sanh đời đạo tiến tu giải độc tâm bản thể lo tu biết ngày Long Hoa.

Chúc sức khỏe Thầy già hóa trẻ đổi thay tướng hình, sống lâu giúp nhân loại toàn cầu thế giới biết tu, khai tâm mở trí, sống có tình thương đồng loại.

Chúc cùng gia quyến Thầy khỏe mạnh luôn.

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM

Atlantic city, ngày 08/02/2002

V T,

Thầy vui nhận được thư con đề ngày 15/11/2002 được biết con vẫn khỏe mạnh và tiếp tục thực hành pháp lý.

Duyên đạo đã sẵn có, cần siêng năng thực hành. Thế gian đô thị giả, thành tâm là chánh, trực giác sẽ khai thông tới vô cùng. Niềm tin là chánh, dày công hành pháp sẽ tự đạt thông, tâm định nhíp sáng, đó là định luật quân bình.

Chúc con vui tiến.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên

Thi Ca của Đức Thầy

Washington D.C., ngày 26 tháng 4 năm 1982

TỪ THUỜNG ĐỂ MÀ CỎ,
HÒA TAN VỚI THUỜNG ĐỂ MÀ TỰU
(tiếp theo)

Di Đà nguyện niệm ba lần
Dụng tâm ý niệm góp phần hướng thanh
Kề răng co lưỡi hãm thanh
Chỉ dùng ý chí thực hành mà thôi
Xếp bằng lưng thẳng tự ngồi
Hương về Nam hướng trực lời Thiên Đình
Trung tâm khối óc lặng thình
Mắt thời chăm chú giữa khuynh ấn đường
Hai tay chấp lại âm dương
Thành tâm nguyện niệm mở đường như sau:

Hai lần nguyện niệm đối trao
Nam Mô Tây Phương Cực Lạc Thế Giới Quán Thế Âm Bồ Tát
Nam Mô Long Hoa Giáo Chủ Di Lạc
chứng minh đệ tử (*tên, họ của hành giả*) tu hành đắc đạo
Hai lần
Nam Mô Tây Phương Cực Lạc Thế Giới Quán Thế Âm Bồ Tát
Nam Mô Long Hoa Giáo Chủ Di Lạc
chứng minh đệ tử (*tên, họ của hành giả*) tu hành đắc đạo
Nam Mô A Di Đà Phật Vạn Vật Thái Bình.
Xá ba xá.

(còn tiếp)

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên

CHUYỆN TIỀN THÂN ĐỨC PHẬT (JĀKATA)
Tập I

Dịch Giả Tỳ Kheo Thích Minh Châu

CHƯƠNG I
4.04 PHẨM KULAVAKA

36. CHUYỆN CON CHIM (Tiền Thân Sakuna)

Các chim sống ở đời ...,

Câu chuyện này, khi ở tại Kỳ Viên, bậc Đạo Sư kể về cái chồi lá bị cháy. Truyền thuyết nói một Tỳ kheo lấy đề tài Thiên quán bậc Đạo Sư. Từ Kỳ Viên đi đến Kosala, vị ấy sống tại một trú xứ trong khu rừng, gần một làng ở biên địa. Trong tháng đầu, chồi lá vị ấy bị cháy. Vị ấy báo cho mọi người biết:

- Chồi lá tôi bị cháy. Tôi sống khó khăn.

Và các người được báo nói:

- Nay ruộng chúng tôi bị hạn, tát nước cho ruộng xong, chúng tôi sẽ làm.

Khi tát nước xong, họ gieo giống, gieo giống xong họ làm hàng rào; làm hàng rào xong, họ nhổ cỏ, họ gặt, họ đập lúa. Như vậy, họ đề cập việc này sang việc khác, cho đến lúc ba tháng đã trôi qua. Tỳ kheo ấy trong ba tháng phải sống khổ sở ngoài trời, đã tăng trưởng đề tài Thiên quán, nhưng không đạt được như ý. Vì thế, lễ Tự tứ xong, Tỳ kheo ấy đi đến bậc Đạo Sư, đánh lễ và ngồi xuống một bên. Sau khi chào đón thân tình, bậc Đạo Sư hỏi:

- Nay Tỳ kheo, ông an cư mùa mưa có thoải mái không, đề tài Thiên quán của ông có đạt kết quả không?

Tỳ kheo ấy báo cáo sự việc lên, và nói:

- Vì con không được một trú xứ thích hợp, nên đề tài Thiên quán không có kết quả.

Bậc Đạo Sư nói:

- Trong thời trước này Tỳ kheo, ngay các loài thú cũng biết trú xứ thích hợp với mình, làm sao ông không biết?

Nói vậy xong, bậc Đạo Sư kể câu chuyện quá khứ.

Thuở xưa, khi vua Barhmadatta trị vì ở Ba-la-nại, Bồ Tát sanh làm con chim, với đàn chim vây quanh sống dựa trên một cây lớn, đầy đủ cành cây trong một khu rừng. Một ngày kia, khi các cành cây cọ xát nhau, bụi cây rơi xuống, khói khởi lên. Thấy vậy, Bồ Tát suy nghĩ: “Hai nhánh cây này cọ xát như vậy sẽ sanh lửa. Lửa rơi xuống sẽ đốt các lá cũ. Từ đây, cây này sẽ bị cháy. Chúng ta không thể ở đây được. Ta phải bỏ đi đến một chỗ khác”.

Rồi Bồ Tát nói bài kệ này với đàn chim:

*Các chim sống trên đời,
Dựa vào trú xứ nào,
Chỗ ấy sanh ra lửa,
Hỡi loài chim tránh xa,
Hãy đi các phương khác,
Nếu y tựa chỗ ấy,
Sợ hãi sẽ sanh ra.*

Các con chim có trí nghe theo lời Bồ Tát, lập tức cùng với Bồ Tát bay lên hư không, đi tới chỗ khác. Các chim không có trí nói:

- Vị ấy như ếch ngồi đáy giếng.

Nên chúng không nghe theo lời Bồ Tát, vẫn sống ngay tại chỗ ấy.

Từ đây không bao lâu, như Bồ Tát đã nghĩ trước, lửa sanh ra và đốt cháy cây ấy. Trong khi khói và lửa bốc lên, các con chim bị khói làm mù mắt không thể đi chỗ khác, đã rơi vào biển lửa, hết con này đến con khác và bị tiêu diệt.

Bậc Đạo Sư nói:

- Nay Tỳ kheo, trong thời trước; các con vật sống trên cây cao cũng biết được chỗ thích hợp cho mình, sao ông lại không biết?

Sau khi kể pháp thoại này, bậc Đạo Sư thuyết giảng các Sự thật. Cuối bài giảng, vị Tỳ kheo ấy chứng quả Dự lưu. Bậc Đạo Sư kết hợp hai câu chuyện, và nhận diện Tiền thân:

- Thời ấy, các con chim làm theo lời Bồ Tát là hội chúng Đức Phật, và con chim có trí là Ta vậy.

(còn tiếp)

